

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 10C/167/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7713219314
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zdenko Švárný
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2018:7713219314.19

Rozhodnutie

Okresný súd Michalovce, sudca JUDr. Zdenko Švárný, vo veci strán sporu žalobcu ZAGRO Michalovce, spol. s.r.o., ul. Farská 32, Michalovce, IČO: 31 676 359, zastúpený JUDr. Martinom Kostrejom, advokátom so sídlom AK Michalovce, ul. Cyrila a Metoda 3, proti žalovanému S. H., F. XX.X.XXXX, T. E., K.. F. A. XXXX/X, zastúpeného JUDr. Dianou Treščákovou, advokátkou Advokátskej kancelárie v Košiciach, Turzova 6, v konaní o zaplatenie 4.676,01 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 4.676,01 EUR s 5,5% úrokom z omeškania od 05.11.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému 100% náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou došlou tunajšiemu súdu Michalovce dňa 8.11.2013 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného uhradiť sumu 4.893,12 € s prísl., a to na tom základe, že dňa 30.8.2013 žalobca uzavrel so žalovaným dohodou o uznaní dlhu, v zmysle ktorej žalovaný uznal svoj dlh voči žalobcovi v celkovej výške 5.179,10 € s tým, že dôvod vzniku záväzku žalovaného bol špecifikovaný v článku I predmetnej dohody, kde je uvedené, že dlh žalovaného vznikol neoprávneným čerpaním pohonných hmôt pre súkromné účely žalovaného bez vedomia a súhlasu žalobcu, čím bola žalobcovi spôsobená škoda, ktorú žalovaný uznal v celom rozsahu spôsobenej škody a zaviazal sa, že veriteľovi uhradí tento dlh v mesačných splátkach po 500,-€ počnúc podpisom dohody splatným k 15-temu dňu v mesiaci, pod stratou výhody splátok, pričom prvá splátka bola splatná 15.9.2013. Žalobca po uznaní dlhu zrazil žalovanému dňa 13.9.2013 časť mzdy vo výške 265,98 € tak, ako to bolo uvedené v zmysle ust. článku III Dohody o uznaní dlhu a následne 15.10.2013 žalovaný uhradil žalobcovi sumu 20,-€ a oznámil žalobcovi, že tento nie je schopný uhrádzať dlžnú sumu v jednotlivých 500,-€ splátkach. Listom zo dňa 29.10.2013 bol žalovaný vyzvaný na dobrovoľnú úhradu pohľadávky v sume 4.893,12 €, v lehote do 4.11.2013. Napriek tomu, že žalovaný uznal svoj dlh v pôvodnej výške 5.179,10 €, ako aj napriek skutočnosti, že dobrovoľne plnil časť predmetného dlhu v prospech žalobcu, čím uznal de facto svoj záväzok čo do dôvodov aj výšky, svojim listom zo dňa 1.11.2013 oznámil, že považuje dohodu o uznaní dlhu za absolútne neplatnú, nakoľko túto mal údajne podpísať pod nátlakom a v tiesni.

2. Okresný súd v Michalovciach vo veci vydal platobný rozkaz č.k. 10Ro 317/2013 - 19 zo dňa 20.11.2013 voči ktorému v zákonnej lehote podal žalovaný odpor, v ktorom v celom rozsahu popiera nárok žalobcu. V odpore poukázal na to, že medzi žalobcom a žalovaným bol založený pracovný pomer pracovnou zmluvou zo dňa 16.6.2005. V motorovom vozidle bola dostupná karta, ktorá slúžila na načerpanie pohonných hmôt, pričom toto čerpanie bolo vždy vyúčtované žalovaným a až koncom leta 2013 žalobca prvýkrát oznámil žalovanému, že je problém so schodkom na pohonných hmotách, pričom žalobca nikdy nepredložil žalovanému žiaden doklad, v ktorom by bol vyúčtovaný schodok na pohonných hmotách. Uviedol, že na kartu určenú na tankovanie tankovali niekedy aj 3 rôzne autá. Poukázal na to, že nikto prevzatie karty nepodpisoval. Z toho dôvodu nie je možné tvrdiť, že konkrétne žalovaný vytvoril

na pohonných hmotách schodok v určitej výške. Ďalej poukázal na to, že ani z dohody o hmotnej zodpovednosti nevyplýva, že žalovaný pri podpise pracovnej zmluvy preberá konkrétne kartu, na ktorú bude tankovať len on a že je ju povinný chrániť tak, aby nebolo možné nikomu inému na ňu tankovať. Dňa 30.8.2013 mu bolo oznámené, že s ním bude skončený pracovný pomer z dôvodu, že spôsobil schodok na pohonných hmotách, pričom žalobca predostrel žalovanému dohodu o uznaní dlhu, v ktorej bol vyčíslený údajný schodok a oznámil mu, že v prípade, ak nepodpíše dohodu o uznaní dlhu, bude mu daná výpoveď v ktorej mu napíšu dôvody výpovede tak, aby mal problém sa zamestnať u iného zamestnávateľa, na čo sa žalovaný zľakol a pod tlakom a v tiesni podpísal dohodu o uznaní dlhu a poukázal na ust. § 37 Občianskeho zákonníka. Na základe toho podľa jeho názoru je dohoda o uznaní dlhu absolútne neplatným právnym úkonom, pričom je presvedčený o tom, že schodok na pohonných hmotách je len vykonštruovaný z dôvodu, aby s ním žalobca mohol ukončiť pracovný pomer. Uviedol, že má za to, že jeho dlh voči žalobcovi v čase podpisovania dohody o uznaní dlhu neexistoval a poukázal na ust. § 558 OZ, kde uznanie dlhu v občianskom práve sa zakladá vyvrátiteľná právna domnienka, že dlh v čase uznania trval. Navrhol, aby súd zrušil platobný rozkaz a žalobcu v celom rozsahu zamietol.

3. Z výsledkov vykonaného dokazovania súd zistil tento skutkový stav :

4. Z rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 10C 167/2015 - 179 zo dňa 6.11.2015 súd zistil, že súd zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 4.676,01 € s 5,5% úrokom z omeškania od 05.11.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. konanie o sumu 217,11€ zastavil, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 293,58€ pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia na účet JUDr. Kostreja v sume 2.657,38 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. vzájomný návrh žalovaného vylúčil na samostatné konanie.

5. Predmetom konania je žaloba žalobcu doručená súdu prvej inštancie dňa 08.11.2013, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 4.893,12 eur s príslušenstvom z dôvodu, že dňa 30.08.2013 uzavreli dohodu o uznaní dlhu, v zmysle ktorej žalovaný uznal svoj dlh voči žalobcovi v celkovej výške 5.179,10 eur, pričom dôvod vzniku záväzku žalovaného bol špecifikovaný v článku I predmetnej dohody v tom znení, že dlh žalovaného vznikol neoprávneným čerpaním pohonných hmôt pre súkromné účely žalovaného bez vedomia a súhlasu žalobcu, čím bola žalobcovi spôsobená škoda, ktorú žalovaný uznal v celom rozsahu a zaviazal sa, že veriteľovi uhradí tento dlh v mesačných splátkach po 500,- eur, počnúc podpisom dohody splatnej k 15. dňu v mesiaci, pod stratou výhody splátok, pričom prvá splátka bola splatná 15.09.2013. Žalobca po uznaní dlhu zrazil žalovanému dňa 13.09.2013 časť mzdy vo výške 265,98 eur tak, ako to bolo uvedené v zmysle článku III Dohody o uznaní dlhu a následne 15.10.2013 žalovaný uhradil aj časť dlhu vo výške 20,- eur s tým, že žalobcom oznámil, že nie je schopný uhrádzať dlžnú sumu v jednotlivých dohodnutých 500,- eurových splátkach. Listom zo dňa 29.10.2013 žalobca žalovaného vyzval na dobrovoľnú úhradu pohľadávky v sume 4.893,12 eur do 04.11.2013, pričom žalovaný listom zo dňa 01.11.2013 mu oznámil, že považuje dohodu o uznaní dlhu za absolútne neplatnú, podpísanú pod nátlakom a v tiesni.

6. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní s odkazom na vykonané dôkazy konkretizované v odôvodnení napadnutého rozsudku vec právne posúdil v zmysle ust. § 182 ods. 1 až 3 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), § 81 písm. e) ZP, § 558 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 37 ods. 1 OZ.

7. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná, a to v zmysle zmeny žaloby, ktorou žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu sumy 4.676,01 eur s 5,5 % úrokom z omeškania od 05.11.2013 do zaplatenia, nakoľko v časti žaloby o sumu 217,11 eur žalobca vzal žalobu sčasti späť.

8. V konaní žalovaný vzniesol vzájomný návrh dňa 12.02.2015 doručený súdu dňa 16.02.2015 (č.l. 73-74 spisu) titulom doplatenia mzdy, ktorá mu počas trvania pracovného pomeru nebola vyplatená, a to vo výške 2,5 % z mesačnej tržby za rok 2012, t.j. vo výške 2.339,- eur a za rok 2013 vo výške 1.604,- eur.

9. Súd prvej inštancie mal v konaní za preukázané, že medzi stranami sporu došlo k dohode o uznaní dlhu, keďže žalovaný mal bez povolenia čerpať nedovolené pohonné hmoty pre vlastné účely, na základe čoho žalobcovi vznikla škoda, ktorú sa zaviazal žalovaný splácať v mesačných splátkach po 500,- eur žalobcovi. Ako prvé súd prvej inštancie skúmal, či tento právny úkon je platným právnym úkonom. Z výpovede štatutárnej zástupkyne O.. U., konateľa spoločnosti H.. U., ako aj svedkyne O.. Š. mal za

preukázané, že tento právny úkon zo strany strán je riadnym platným právnym úkonom, nakoľko bol urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, bez nátlaku a nie v tiesni, keďže samotní svedkovia potvrdili, že žalovaný bol zavolaný do kancelárie konateľa spoločnosti p. U., kde mu bolo vysvetlené všetko, na základe čoho došlo k výpočtu nadmerného čerpania pohonných hmôt. Taktiež mu bolo oznámené, že žalobca to považuje za hrubé porušenie pracovnej disciplíny a mal pripravené aj okamžité skončenie pracovného pomeru, pričom žalovaný dobrovoľne bez nátlaku sa rozhodol skončiť pracovný pomer dohodou a dobrovoľne bez nátlaku podpísal aj dohodu o uznaní dlhu za škodu, ktorú spôsobil žalobcovi čerpaním pohonných hmôt. Podotkol, že aj z výpovede samotného žalovaného, je zrejmé, že na neho nebol vyvíjaný nátlak, len mu boli podané neurčito informácie o rozviazaní pracovného pomeru v dôsledku nejakého schodku a že takýmto spôsobom bol skončený pracovný pomer s H. J. mladším z rovnakého dôvodu. Z výpovede štatutárnej zástupkyne žalobcu mal súd za preukázané, že táto si prizvala všetkých troch vodičov, u ktorých bolo zistené nadmerné čerpanie pohonných hmôt na základe predložených faktúr zo dňa 16.08.2013 a týmto na základe predbežných výpočtov oznámila, že došlo k nadmernému čerpaniu pohonných hmôt a k nadmernej spotrebe pohonných hmôt na uvedených motorových vozidlách a každému konkrétne na základe predložených faktúr za obdobie od 01.01.2013 do 16.08.2013 vyčíslila škodu tak, ako bola vyšpecifikovaná v dohode o uznaní dlhu, ktorú žalovaný dobrovoľne podpísal.

10. Následne preskúmaval zodpovednosť žalovaného v zmysle ust. § 182 ZP a dospel k záveru o jeho naplnení, keďže mal za preukázané, že žalovaný riadne prevzal tankovaciu kartu na základe preberacieho protokolu dňa 10.11.2011 a Dohodu o hmotnej zodpovednosti podpísal dňa 16.06.2005 pri uzatváraní pracovného pomeru. Preto tvrdenia žalovaného, že u žalobcu nepodpísal žiadny preberací protokol na tankovaciu kartu, súd považoval za účelovú obranu, pretože po predložení dokladu o prevzatí tankovacej palivovej karty Slovnaft od spoločnosti žalobcu, žalovaný uviedol, že podpis na tejto karte je jeho a táto tankovacia karta bola preberaná dňa 31.07.2006. Preto mal za preukázané, že dochádza k preberaniu tankovacích kárt na základe preberacieho protokolu, čím jeho tvrdenie, že takýto preberací protokol s ním podpísaný nebol, súd vyhodnotil ako právne irelevantnú skutočnosť, keďže uvedená skutočnosť bola preukázaná aj výpoveďami svedkov vypočutých v konaní - Z. H., R. P., L. H.Z. I. E. L., ktorí konkrétne popísali ako dochádza k preberaniu motorového vozidla, k preberaniu tankovacej karty a k tankovaniu na čerpacích staniciach, pričom uviedli, že nie je možné, aby sa čerpali pohonné hmoty do kanistrov, keďže majú stále povinnosť tankovať do plna do nádrže v motorovom vozidle, pričom karty mali mať vodiči u seba, ktoré prevzali na základe preberacieho protokolu. Pri čerpaní mali povinnosť zadávať stav kilometrov a v žiadnom prípade nemohli karty požičovať iným vodičom, resp. rodinným príslušníkom, a to aj s poukazom na kamerové záznamy z čerpacej stanice zo Slovenského Nového Mesta a z Michaloviec, z ktorých je zrejmé, že žalovaný na čerpacej stanici v Slovenskom Novom Meste vybral štyri 20 litrové kanistre z motorového vozidla, do týchto natankoval následne 70 litrov nafty a zaplatil tankovacou kartou žalobcu, čo mal súd za preukázané zo zoznamu tankovaní na tankovaciu P. Z. S. s koncovým číslom XXX, Q. H. Č.. X predložených listinných dôkazov zo strany žalobcu. Taktiež uviedol, že z druhého kamerového záznamu je zrejmé, ako aj z výpovede žalovaného, že na čerpacej stanici v Michalovciach, kde bolo tankované do súkromného motorového vozidla 70 litrov nafty, tankovala manželka žalovaného, ktorá platila kartou, ktorú žalobca zveril jej manželovi, a preto žalovanému sa nepodarilo uniesť vo veci dôkazné bremeno opaku v zmysle § 133 O.s.p., a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Zamietol vykonať ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a to znaleckým posudkom, či ide o originálny podpis žalovaného na preberacom protokole alebo predložením originálu protokolu, keďže to považoval za nadbytočné.

11. Na základe hore uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný mal platne uzavretú dohodu o hmotnej zodpovednosti, riadne preberal tankovaciu kartu na základe preberacieho protokolu, ktorú mohol používať len on a keďže z kamerových záznamov je zrejmé, že žalovaný sa nesprával tak, ako sa má správať zamestnanec v zmysle § 81 písm. e) ZP, na základe týchto dôvodov žalobu „zamietol“ (str. 22 prvý odsek odôvodnenia napadnutého rozsudku).

12. Súd priznal žalobcovi aj príslušné úroky z omeškania v zmysle § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a konanie o sumu 217,11 eur zastavil v zmysle ust. § 96 ods. 1 O.s.p.

13. Vzájomný návrh žalovaného v zmysle § 112 O.s.p. vylúčil na samostatné konanie.

14. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v zmysle uvedenej špecifikácie a vyčíslenia náhrady trov konania s odkazom na ust. § 10 ods. 1, 2 a § 14 ods. 2 písm. a) vyhl. č. 655/2005 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, z dôvodu plného úspechu žalobcu vo veci.

15. Proti rozsudku v zákonnej lehote (včas) podal odvolanie žalovaný v zmysle odvolacích dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a), c), d) a f) O.s.p. Navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

16. Mal za to, že v konaní nebolo preukázané, že titul na vznik zodpovednosti žalovaného za škodu je daný, keďže platnosť preberacieho protokolu z 10.11.2011, ktorým mal žalovaný na seba prevziať hmotnú zodpovednosť za tankovaciu kartu, bola sporná, pričom súd zamietol vykonanie dôkazov, ktoré by mali viesť k zisteniu tejto rozhodujúcej skutočnosti. Zároveň záväzok v čase uzavretia dohody o jeho uznaní neexistoval a u žalovaného neexistovali podmienky osobitnej zodpovednosti v zmysle § 182 ZP, keďže so žalobcom nikdy písomne neuzavrel dohodu o hmotnej zodpovednosti vzťahujúcu sa na tankovaciu kartu. Trval na tom, že preberací protokol z 10.11.2011 nikdy nepodpísal, tento dokument je falšovaný a vyhotovený dodatočne a bez jeho skutočného podpisu, a to aj s poukazom na to, že originál preberacieho protokolu žalobca nepredložil ani na výzvu súdu, aby bolo možné podpis žalovaného overiť a znalecky preskúmať. Preto mal za to, že podpis bol skopírovaný a ním nepodpísaný, a to aj s poukazom na tú skutočnosť, že ihneď na prvom pojednávaní dňa 18.08.2015, po predložení preberacieho protokolu uviedol, že ho vidí prvýkrát, a aj keď je na protokole jeho podpis, nevie to ozrejmiť, keďže dokument určite nepodpisoval. S tým sa súd prvej inštancie riadne nevysporiadal, keďže netrval na predložení preberacieho protokolu v originály a jeho návrh na vykonanie znaleckého dokazovania v otázke pravosti jeho podpisu, taktiež zamietol. Preto nedostatočne vychádzal len z tej skutočnosti, že u žalobcu na jeho prevádzkach dochádza k odovzdaniu, resp. preberaniu tankovacích kariet na základe preberacích protokolov, čím ale nemohlo byť preukázané, aby tankovacie karty spoločnosti OMV boli preberané na základe preberacieho protokolu aj na prevádzke žalobcu v Michalovciach, keďže vykonanými výsluchmi svedkov bolo len zistené, že takýto postup bol zaužívaný u žalobcu v Dunajskej Strede, v Banskej Bystrici a v Žiline. Svedkovia H.. L., H., H. I. P.-zamestnanci žalobcu vo svojich výsluchoch uviedli, že nemôžu potvrdiť, že to tak bolo aj na prevádzke v Michalovciach. Preto trval na tom, že na pracovisku v Michalovciach nebolo zvykom podpisovať akékoľvek preberacie protokoly na autá a tankovacie karty sa používali aj bez nich. Zdôraznil, že nakoľko súd zamietol jeho návrhy na doplnenie dokazovania, odňal mu možnosť konať a preukázať skutočnosť, či žalovaný podpisoval protokoly, ktoré by zakladali jeho hmotnú zodpovednosť za tankovaciu kartu, a to s poukazom aj na nevypočutie ním navrhovaného svedka H. U.. To určite možno zhojiť oboznámením výsluchu H.. U., z konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 19Cpr/1/2014 kde uviedol, že všetky preberacie protokoly na vozidlá v prevádzke žalobcu v Michalovciach vyhotovoval žalobca dodatočne po skončení pracovného pomeru žalovaného a sú antidátované. Súd tento navrhnutý dôkaz na pojednávaní neoboznámil a v odôvodnení rozsudku sa s tým nevysporiadal (viď svedecké výpovede H.. E. I. H.. U. v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp.zn. 19Cpr/1/2014). Postup súdu bol preto učený v rozpore s ust. § 129 ods. 1 O.s.p. a odňal mu možnosť konať pred súdom, čím porušil jeho právo na súdnu ochranu, ako aj narušil zásadu rovnosti strán sporu. Taktiež súd konal v rozpore s ust. § 120 O.s.p. nakoľko pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania a rozhodnutím vo veci nepoučil strany sporu o tom, že majú predložiť prípadné ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, a že mieni vyhlásiť dokazovanie za skončené. Súd v rozpore s § 122 ods. 1 O.s.p. preto nevykonal riadne listinné dôkazy, keďže neoboznámil strany sporu na pojednávaní s ich obsahom, čím on nemohol využiť svoje právo v zmysle § 123 O.s.p. sa riadne vyjadriť k dôkazom.

17. Zdôraznil tú skutočnosť, že dohoda o hmotnej zodpovednosti sa týka iba tovaru prevážaného žalovaným a nie aj tankovacej karty, pričom na tankovaciu kartu nebola uzatvorená žiadna osobitná písomná dohoda o hmotnej zodpovednosti, tankovacia karta sa vždy viazala na určité vozidlo a bolo na nej vyznačené aj evidenčné číslo vozidla, ku ktorému patrila, a preto sa nachádzala v aute. Svedkovia H.. J. I. H.. U. uviedli, že v Michalovciach sa nechávali kľúče na vrátnici v areály v Pozdišovciach, ktorý patril inej firme, a preto mal ktokoľvek z areálu žalobcu v Pozdišovciach prístup k vozidlu. S týmito podstatnými skutočnosťami sa však súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal. Podotkol, že ani z jedného videozáznamu nie je možné nespochybniteľne rozpoznať kartu používanú na platenie, a preto z predložených videozáznamov nevyplýva, aby žalovaný reálne zaplatil

tankovaciou kartou žalobcu. Preto videozáznamy predložené do konania, nemôžu byť relevantnými dôkazmi.

18. Za zásadnú vadu napadnutého rozhodnutia malo byť nepreukázanie skutočnej výšky škody, a preto navrhol vo veci nariadiť znalecké dokazovanie ohľadom určenia výšky škody, čomu sa ale súd prvej inštancie v konaní vôbec nevenoval.

19. Napádal aj výrok o náhrade trov konania, nakoľko súd priznal žalobcovi náhradu aj za právny úkon čiastočného späťvzatia žaloby zo dňa 20.01.2015, ktoré žalovaný nijako nezavinil a taktiež za úkon návrhu na vykonanie dôkazu zo dňa 28.09.2015 a za nespravodlivé považoval priznanie náhrady za poradu s klientom v trvaní celkovo 7 hodín 5 minút, vychádzajúc z predmetu sporu a priebehu konania.

20. Apeloval na arbitrárnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o vzájomnom protinávhrhu žalovaného o doplatenie mzdy, ktoré súd vylúčil na samostatné konanie, bez akéhokoľvek odôvodnenia.

21. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

22. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016, ďalej len „CSP“), prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou, a proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1, 2 CSP, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a), c), d) a f) O.s.p. v spojení s § 470 ods. 2 prvej vety CSP, v CSP odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného je treba vyhovieť, keďže je dôvodné.

23. Odvolací súd súhlasí s odvolacou námietkou žalovaného, že odôvodnenie rozhodnutia je s poukazom na hore uvedené odôvodnenie záveru súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, ako aj v častiach týkajúcich sa odôvodnenia nevykonania navrhnutých dôkazov s poukazom na učené odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie (viď str. 22 prvý odsek, druhá veta) a to so zreteľom aj na skutočnosti uvádzané žalovaným v podanom odvolaní, vychádzajúce zo svedeckých výpovedí H.. E. I. H.. U. v konania vedenom na súde prvej inštancie pod sp.zn. 19Cpr/1/2014, s čím sa súd nevysporíadal, tieto dôkazy nevykonali a ich nevykonanie neodôvodnil v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., keďže práve týmito dôkazmi mala byť preukázaná žalovaným tvrdená skutočnosť, že všetky preberacie protokoly na vozidlá v prevádzke žalobcu v Michalovciach vyhotovoval žalobca dodatočne po skončení pracovného pomeru žalovaného a boli antidátované. Taktiež aj keď žalovaný uviedol, že na preberacom protokole tankovacej karty OMV je jeho podpis ale nevedel ako sa tam jeho podpis dostal a keďže išlo len o fotokópiu, nie originál dokladu, spochybňoval pravosť podpisu a navrhol vo veci vykonanie znaleckého dokazovania, prípadne predloženie originálu tohto dokladu, čo súd bezdôvodne zamietol (viď návrhy žalovaného na doplnenie dokazovania na č.l. 165 spisu). Žalovaný na pojednávaní konanom dňa 06.11.2015 (č.l. 166 spisu) poprel pravosť podpisu na prebratie karty zo dňa 10.11. na tankovaciou kartou Z. S. s tým, že súd vyhlásil uznesenie, ktorým zamietol ďalšie návrhy na dokazovanie, a to bez zreteľa na ust. § 120 ods. 1 veta prvá a § 123 O.s.p. účinného do 01.07.2016, v tom znení, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali s tým, že dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Súd prvej inštancie v zmysle hore citovaných ustanovení ale nekonal, dávajúc do pozornosti návrhy žalovaného na vykonanie dôkazov, ktoré súd nevykonali a ich nevykonanie jednoznačne neodôvodnil, pričom už predloženie originálu namietaného dokladu mohlo preukázať prípadne vyvrátiť žalovaným tvrdenú skutočnosť o spochybnení pravosti jeho podpisu, bez potreby ďalšieho vykonania znaleckého dokazovania vo veci, so zreteľom aj na ďalšie žalovaným navrhnuté dôkazy svedeckých výpovedí zo spisu sp.zn. 19Cpr/1/2014.

24. Preto je odvolacia námietka žalovaného o odovzdaní tankovacej karty Z. S. Č..XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX na základe preberacieho protokolu od žalobcu predčasná, ako aj následne tá skutočnosť, že touto tankovacou kartou žalovaný spôsobil žalobcovi škodu, ktorej výška v konaní jednoznačne preukázaná podľa súdu prvej inštancie doposiaľ nebola a v rozhodnutí ani odôvodnená v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. tak, ako to dôvodne namietal žalovaný. Treba súhlasiť s konštatovaním súdu prvej inštancie, že z kamerových záznamov mohlo byť zrejme, že sa žalovaný nesprával tak, ako sa má

správať zamestnanec v zmysle § 81 písm. e) Zákonníka práce ale nemožno jednoznačne súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že z kamerových záznamov žalobcu je zrejmé, že manželka žalovaného predmetnou tankovacíu kartu žalobcu využila na osobné účely a práve týmto svojim konaním žalobcovi spôsobila predmetnú škodu.

25. Odvolací súd dáva do pozornosti, že napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vylúčil na samostatné konanie v zmysle § 112 O.s.p. vzájomný návrh žalovaného a to bez akéhokoľvek odôvodnenia s odkazom na ust. § 157 ods. 2 O.s.p. s tým, že proti tomuto výroku napadnutého rozsudku nie je prípustné odvolanie (§ 202 ods. 3 písm. a) O.s.p.).

26. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie okrem výrokoch o zastavení konania o zaplatenie 217,11 eur a vylúčení vzájomného nároku žalovaného na samostatné konanie, keďže z obsahu odvolania žalovaného je zrejmé, že jeho odvolanie smeruje len proti vyhovujúcemu výroku napadnutého rozsudku a to v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a v rozsahu zrušenia mu vracia vec na ďalšie konanie a nové prejednanie, v ktorom úlohou súdu prvej inštancie bude po riadnom vykonaní dokazovania a jeho doplnení v zmysle od 01.07.2016 účinných ustanovení CSP, týkajúcich sa dokazovania, jeho vykonania, ako aj hodnotenia dôkazov, posúdiť zostávajúci nárok žalobcu uplatnený v prejednávanom spore, s dôsledným vysporiadaním sa so všetkými právnymi a skutkovými tvrdeniami sporových strán, berúc do úvahy aj napádané skutočnosti uvádzané v odvolaní žalovaného a vo veci opätovne rozhodnúť a rozhodnutie odôvodniť tak, aby spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP.

27. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

28. Súd po zrušujúcom uznesení krajského súdu vo veci vykonal ďalšie dokazovanie a zistil tento skutkový stav :

29. Súd uznesením zo dňa 19.3.2018 č.k. 10C 167/2015-271 nariadil zabezpečovacie opatrenie, ktorým súd zriaďuje záložné právo na nehnuteľnostiach vlastnícky patriacich v podiele 1 z celku žalovanému a to k bytu č. 43 nachádzajúceho sa na 10. poschodí, vchod č. X bytového domu súpisné číslo XXXX na ulici F. A. X, ktorý je postavený na parcele reg. CKN č. XXXX/XX okres E., obec E., kat. úz. J. ako aj k podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku parc. reg. CKN č. XXXX/XX s výškou vlastníckeho podielu 5853/626270 z celku, nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX kat. úz. J., pod B109 v prospech žalobcu ako veriteľa peňažnej pohľadávky vo výške 4.676,01 € s 5,5 % úrokom z omeškania od 5.11.2013 do zaplatenia.

30. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa návrhom došlým súdu dňa 8.11.2013 domáha voči žalovanému zaplatenia dlžnej sumy 4.676,01 € s príslušenstvom titulom uznaného dlhu žalovaným. Rozsudkom zo dňa 6.11.2015 č.k. 10C 167/2015-179 súd vo veci meritórne rozhodol, avšak odvolací súd uznesením sp.zn. 3Co 79/2016 zo dňa 23.2.2017 zrušil rozsudok, okrem výrokov o zastavení konania o zaplatenie sumy 217,11€ a o vylúčení vzájomného návrhu žalovaného na samostatné konanie, a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

31. Žalobca v priebehu konania (po vrátení veci súdu prvej inštancie) doručil súdu návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia s odôvodnením, že sa domáha voči žalovanému zaplatenia dlžnej sumy 5.179,10 € na základe uzavretej dohody o uznaní dlhu zo dňa 30.8.2013. Dlh vznikol neoprávneným čerpaním pohonných hmôt na súkromné účely, bez vedomia a súhlasu žalobcu ako bývalého zamestnávateľa. V zmysle tejto dohody sa žalovaný zaviazal dlh splatiť v mesačných splátkach po 500 €. Žalobca zrazil žalovanému časť dlhu vo výške 265,98 € zo mzdy a žalovaný dňa 15.10.2013 dobrovoľne uhradil sumu 20€. Žalovaný oznámil žalobcovi, že nie je v jeho schopnostiach a možnostiach uhrádzať dlžnú sumu v 500 € mesačných splátkach. Žalobca má za to, že žalobou uplatnený nárok je riadne preukázaný, čo osvedčil v základných skutkových tvrdeniach, že žalovaný mu spôsobil škodu v žalovanom rozsahu, v zmysle vykonaného dokazovania pred súdom vo veci samej.

32. Súd prvej inštancie po citácii § 324 ods. 1 a 3, § 343 ods. 1, 2, 3 a § 344 CSP konštatoval, že v zmysle citovaných zákonných ustanovení sa na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vyžaduje splnenie predpokladu, a to obavy, že exekúcia bude ohrozená. Poukázal na to, že inštitút zabezpečovacieho

opatrenia slúži k právnej istote účastníka sporu (žalobcu), že v prípade, ak bude jeho nárok prejednaný súdom, nedôjde k situácii, aby tento sa nemal možnosť uspokojiť z majetku strany sporu, ktorá bola v konaní neúspešná ak v priebehu konania scudzila svoj jediný majetok podliehajúci výkonu rozhodnutia.

33. V danom prípade dospel súd prvej inštancie k záveru, že sú splnené všetky zákonné predpoklady pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Žalobca podaným návrhom požiadal o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia na spôsobilý predmet záložného práva, a to na nehnuteľnosť označenú vo výrokovej časti uznesenia. Rovnako osvedčil existenciu peňažnej pohľadávky voči odporcovi z titulu spôsobenia škody neoprávneným čerpaním pohonných hmôt odporcom na súkromné účely a jeho uznaním dlhu vo výške 4.676,01 €. Zároveň preukázal a osvedčil obavu, že prípadná exekúcia by mohla byť ohrozená, nakoľko predmetné nehnuteľnosti predstavujú jediný majetok žalovaného, pretože nevlastní iný majetok vyššej hodnoty, s ktorým by bol spôsobilý škodu nahradiť.

34. Súd vyjadril názor, že v danej veci je reálny predpoklad vyhovenia žalobe, nakoľko žalobca uplatnený nárok preukázal relevantnými dôkazmi a uznaním dlhu žalovaným. Dôvodil, že aj sám žalovaný na pojednávaní (konanom vo veci) dňa 06.10.2015 priznal neoprávnené tankovanie, ktorým žalobcovi spôsobil škodu uplatňovanú v konaní. Zároveň poukázal na rozhodnutia v obdobných konaniach vedených pred Okresným súdom v Michalovciach pod sp.zn. 19Cpr 1/2014 a 16C 147/2014 (v oboch prípadoch ako žalobca vystupovala spoločnosť ZAGRO Michalovce spol. s r.o.), kde súd prvej inštancie v oboch prípadoch vyhovel žalobe a zaviazal žalovaných na náhradu škody v celom rozsahu. Súd prvej inštancie mal za to, že hodnoverné osvedčenie nároku vo veci samej musí viesť k záveru, že miera pravdepodobnosti vyhovenia žalobe je v danom štádiu konania vyššia než pravdepodobnosť jej zamietnutia.

35. Súd prvej inštancie skúmal aj obavu z budúceho zmarenia exekúcie a poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 19Cpr/ 1/2014, v ktorom bol I. J., zastupený JUDr. Dianou Treščákovou, zaviazaný zaplatiť žalobcovi firme ZAGRO Michalovce 11.699,-€ s prislúšenstvom na tom istom základe ako žalovaný v tomto konaní. Súd zistil, že žalovaný v predmetnom konaní previedol svoju nehnuteľnosť na tretiu osobu. Keďže aj v tomto konaní zastupuje žalovaného JUDr. Treščáková, je predpoklad, že by mohlo dôjsť k obdobnému prevodu nehnuteľnosti žalovaného na tretiu osobu a tým by mohlo dôjsť k zmareniu budúcej exekúcie. Z uvedených dôvodov (v rámci prevencie), aby nedošlo k prevodu nehnuteľnosti na tretiu osobu, súd návrhu vyhovel.

36. Súd zároveň mal za to, že samotné nariadenie zabezpečovacieho opatrenia žiadnym spôsobom neobmedzí žalovaného vo výkone jeho vlastníckeho práva a nakladaní s jeho majetkom. Aj v prípade záujmu o prevod nehnuteľností, by k ich prevodu mohlo dôjsť, avšak (aj) s jestvujúcou ťarchou.

37. Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Navrhol zmeniť uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sa zamietá. Zároveň navrhol priznať plnú náhradu trov odvolacieho konania. Podľa odvolateľa súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru o splnení zákonných podmienok pre jeho nariadenie a svoje rozhodnutie dostatočne nezdôvodnil, čím spôsobil jeho zásadnú vadnosť.

38. Žalovaný má za to, že v danom prípade nebola splnená ani jedna zo základných podmienok, pretože ich splnenie nemohlo byť preukázané ani na úrovni osvedčenia. Skutočnosti, na ktorých bola dôvodnosť nariadenia zabezpečovacieho opatrenia založená, nemožno považovať za relevantné a postačujúce. Napádané rozhodnutie ani po predchádzajúcom zrušení odvolacím súdom neobsahuje riadne odôvodnenie, nie je založené na osvedčených skutočnostiach a nemožno ho považovať za zákonné.

39. Vytýkal súdu prvej inštancie, že neprihliada na štádium konania a výsledky rozsiahleho dokazovania a bez riadneho zdôvodnenia takéhoto postupu sa pridrižava dôkazov, ktoré boli v konaní spochybnené a nemožno ich podľa jeho názoru považovať za dostatočné pre preukázanie nároku. Zároveň zdôraznil, že pri posúdení dôvodnosti nároku a závere o vyššej miere pravdepodobnosti vyhovenia žalobe súd prvej inštancie opomína, že jeho meritórne rozhodnutie vo veci, ktorým žalobe už raz vyhovel, bolo rozhodnutím vyššieho súdu zrušené pre zásadné a početné nedostatky (viď rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 3Co 79/2016). Podľa žalovaného nemožno uplatnený nárok považovať za dôvodný,

resp. pravdepodobnosť vyhovenia žaloby považovať za vyššiu ako pravdepodobnosť jej zamietnutia. Ďalej žalovaný v odvolaní upriamil pozornosť na to, že je v rozpore so základným princípom civilného sporového konania dôvodnosť žaloby odvodzovať od úspechu žalobcu v iných konaniach (doposiaľ neprávoplatne rozhodnutých), v ktorých vec nie je prepojená s vecou žalovaného.

40. Zároveň podľa žalovaného ani druhý predpoklad nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, a to existencia obavy z ohrozenia exekúcie nebol splnený, pretože táto z odôvodnenia napádaného rozhodnutia, ale ani z podaného návrhu nevyplýva. Poukázal na to, že v zmysle platnej právnej úpravy skutočností osvedčujúce splnenie zákonných podmienok musia vyplývať z návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a súd nie je oprávnený si tieto skutočnosti sám vykonštruovať a nahrádzať tým aktivitu sporovej strany. Pri rozhodovaní o nariadení zabezpečovacieho opatrenia je súd viazaný návrhom sporovej strany. V danom prípade podľa žalovaného súd prvej inštancie sám vyvodil dôvody, pre ktoré možno považovať ohrozenie budúcej exekúcie za opodstatnené, ktoré žalobca ani len netvrdil a neboli obsahom návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

41. Zdôraznil, že existencia obavy z ohrozenia či zmarenia exekúcie musí byť daná ako dôsledok správania sa žalovaného a nemožno ju odvodzovať od správania iných osôb, či od skutočností, ktoré žalovaný nemohol ovplyvniť. Je neakceptovateľné, aby žalovaný bol sankcionovaný za slobodný výber právneho zástupcu, a nemožno vyvodzovať zodpovednosť právneho zástupcu za konanie niektorého klienta (a spochybňovať tak jeho odbornú starostlivosť a dodržiavanie zákonov). Taktiež skutočnosť, že ide o jediný nehnuteľný majetok žalovaného v zmysle ustálenej judikatúry, nie je na preukázanie dôvodnosti nariadenia neodkladného opatrenia postačujúca.

42. Z uznesenia krajského súdu č.k. 6Co 158/2018 - 317 zo dňa 20.06.2018 súd zistil, že tento potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie. Uviedol, že uznesenie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne a preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. Vecne správne a zákonom zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého uznesenia, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky pre vydanie zabezpečovacieho opatrenia v zmysle § 343 až 344 CSP.

43. Zabezpečovacím opatrením súd zriaďuje na návrh záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka. Zabezpečovacie opatrenie slúži však len na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Samotný výkon záložného práva môže nastať až potom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím. Záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení a vzniká až zápisom do príslušného registra. Zabezpečovacie opatrenie má prednosť pred neodkladným opatrením, ktoré súd nariadi iba za predpokladu, že sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

44. Z vyššie uvedeného vyplýva, že účelom zabezpečovacieho opatrenia je zabezpečiť reálnu vykonateľnosť súdneho rozhodnutia zriadením záložného práva. Zriadenie záložného práva má teda odvrátiť stav, pri ktorom by osoba z rozhodnutia povinná si počínala tak, že by mohlo dôjsť k vylúčeniu alebo k podstatnému sťaženiu možnosti osoby oprávnenej úspešne sa domôcť núteného splnenia uloženej povinnosti. Existenciu takejto obavy možno usudzovať najmä z hľadiska vyvíjaných aktivít povinnou osobou vo vzťahu k jej majetku.

45. Všetky tieto zákonné podmienky musia byť splnené kumulatívne a je povinnosťou súdu dôsledne skúmať ich splnenie každú jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti.

46. Pre vydanie zabezpečovacieho opatrenia je postačujúce, pokiaľ okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia (zriadenie záložného práva), sú aspoň osvedčené.

47. Súd teda nevykonáva dokazovanie v rozsahu dokazovania vyžadovanom v základnom konaní, ale len osvedčuje, či sú splnené podmienky pre zriadenie záložného práva, t.j. osvedčuje dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má navrhovaným zabezpečovacím opatrením poskytnúť ochrana a nebezpečenstvo ohrozenia (zmarenia) exekúcie.

48. Na rozdiel od dokazovania, osvedčovanie znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia. Pri ich zisťovaní neprihliada a ani nemusí prihliadať na všetky procesné formality, ako je to pri riadnom procesnom dokazovaní. Výsledkom takéhoto postupu je, že osvedčované skutočnosti sa súdu so zreteľom na všetky okolnosti prípadu javia ako nanajvýš pravdepodobné. Aj v tomto konaní sú strany povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 149 a nasl. CSP), pričom súd je povinný s nimi postupovať v úzkej súčinnosti. Všetky zásady dokazovania platné v civilnom procese sa však nemôžu uplatniť v celej šírke s ohľadom na potrebu poskytnutia rýchlej a účinnej ochrany práv prostredníctvom vydaného zabezpečovacieho opatrenia. Pre úspešnosť návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je tak potrebné, aby boli aspoň osvedčené (teda musia byť nepochybne preukázané) základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť jeho prostredníctvom ochrana a osvedčenie, že je daná obava, že exekúcia bude ohrozená.

49. Vychádzajúc z uvedených princípov odvolací súd považuje za správny záver súdu prvej inštancie, že žalobca návrhom požiadal o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia na spôsobilý predmet záložného práva, osvedčil existenciu peňažnej pohľadávky voči žalovanému, aj obavu, že prípadná exekúcia by mohla byť ohrozená.

50. Odvolací súd zdôrazňuje, že v tomto štádiu konania nie je možné jednoznačne posúdiť, či je nárok žalobcu opodstatnený, o tomto bude rozhodnuté rozsudkom vo veci samej na základe rozsiahleho dokazovania. Pri posudzovaní osvedčenosti existencie peňažnej pohľadávky je však nevyhnutné vychádzať zo skutočností, ktoré sú zrejmé z konania o veci samej (v priebehu ktorého bol podaný aj návrh na vydanie zabezpečovacieho opatrenia).

51. Nemožno súhlasiť s námietkami odvolateľa, že sa súd prvej inštancie pridržiava dôkazov, ktoré boli v konaní spochybnené a pri posúdení dôvodnosti nároku a závere o vyššej miere pravdepodobnosti vyhovie žalobe súd prvej inštancie opomenul, že jeho meritórne rozhodnutie vo veci, ktorým žalobe už raz vyhovel, bolo rozhodnutím vyššieho súdu zrušené pre zásadné a početné nedostatky. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co 79/2016 zo dňa 23.2.2017 vyplýva, že odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie (okrem výrokov o zastavení konania o zaplatenie sumy 217,11 € a vylúčení vzájomného návrhu žalovaného na samostatné konanie) z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu k nevykonaným dôkazom a k výške škody, ktorá mala byť zo strany žalovaného žalobcovi spôsobená. Sudu prvej inštancie (rozsudku, ktorým žalobe vyhovel) teda neboli vytknuté nesprávne skutkové závery, či nesprávny postup pri hodnotení jednotlivých dôkazov (že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie nezodpovedali vykonaným dôkazom, alebo že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú alebo v konaní nevyšli najavo), ani nesprávne právne posúdenie.

52. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca preukázal aj nebezpečenstvo ohrozenia jeho nároku (pre prípad, že bude úspešný).

53. Súd prvej inštancie zohľadnil aj potrebu zväziť pred nariadením zabezpečovacieho opatrenia, či sa v dôsledku jeho zriadenia nevytvorí nezvratný (nenapraviteľný) stav v právnych vzťahoch medzi stranami sporu a či zásah do práv dotknutej strany sporu je primeraný žalobcom osvedčenému porušeniu jeho práv a právom chránených záujmov; t.j. či ide o zásah primeraný. Správne uzavrel, že samotné nariadenie zabezpečovacieho opatrenia žiadnym spôsobom neobmedzí žalovaného vo výkone jeho vlastníckeho práva a nakladaní s jeho majetkom.

54. Odvolacou námietkou okrem iných bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Rovnako Ústavný súd SR už opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

55. Odvolací súd dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie (na rozdiel od predchádzajúceho uznesenia, ktoré bolo zrušené) spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutí podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné.

56. Súd prvej inštancie v odôvodnení vysvetlil svoje úvahy na základe ktorých dospel k záveru, že boli splnené všetky zákonné podmienky pre vydanie zabezpečovacieho opatrenia v zmysle § 343 a § 344 CSP.

57. Z uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov, ktoré obsahuje uznesenie súdu prvej inštancie odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

58. Z výpovede svedkyne C. E. na pojednávaní dňa 14.05.2018 /č.l. 302-310/ súd zistil, že pracovala vo firme žalobcu, robila mzdové a personálne veci, fakturácie, poštu. Na otázku, kto mal na starosti evidenciu tankovania v spoločnosti uviedla, že tam evidencia viacmenej nebola žiadna. Prišla faktúra za naftu, následne sa potom robil audit a vyčísľovali sa nejaké spotreby. Evidencia sa nerobila. Ekonomka zúčtovala faktúru a bločky čo chodili všetky položila do skrine, keby náhodou sa hľadal nejaký bloček. Na otázku či boli podpisované preberacie protokoly na tankovacie karty, uviedla, že neboli. Na otázku, či bolo možné, aby sa z jedného auta tankovalo na kartu do druhého firemného auta uviedla, že áno, že tak to bolo, keď sa niekedy objednala karta na auto, ktoré sa kúpilo a ešte karta neprišla potrebovalo sa natankovať, tak sa zobrala karta z iného auta a do toho auta sa natankovalo. Na otázku, kto dával súhlas na tankovanie do iného vozidla uviedla, že to bola asi p.inžinierka. ona určite nie, a ani šoféri si to nedovolili. Na otázku zástupcu žalovaného, ktoré veci odovzdával žalobca svojim zamestnancom na základe odovzdávacích a preberacích protokolov uviedla, že čo sa týka jej tak to boli mobilné telefóny a potom nabíjačky do telefónov a keď sa vydávali pokladne na bočné prevádzky, to robila ona. Na otázku, kto vyhotovoval tieto odovzdávacie a preberacie protokoly uviedla, že to bolo tlačivo urobené na počítači a tam sa ručne dopísalo číslo telefónu. Na otázku kto ich vypisoval uviedla, že niekedy to vypisovala ona, pretože telefóny boli u p. U., on ich vydal a vypísal sa protokol a podpisoval to buď p. U.. Na otázku, či boli dávané vodičom odovzdávacie a preberacie protokoly na podpis na karty uviedla, že nie, že karta prišla poštou, tam bolo číslo auta, dalo sa hociktorému šoférovi, ktorý bol na firme a dal kartu do auta. Na otázku či boli tieto tankovacie karty priradené vodičovi alebo autu, uviedla, že autu. Na otázku, či sa niekedy stalo, že niektorý vodič použil kartu, ktorá patrila jednému autu na natankovanie do druhého auta, uviedla, že áno, že sa to stávalo.

59. Z výpovede svedka H. U. z pripojeného spisu 19Cpr 1/2014 súd zistil, že je bývalým zamestnancom Ovocinárskeho majetku spol. s r.o. kde pracoval ako vodič - predajca od mája 2010 do septembra 2014. Žalovaný odišiel z firmy niekedy koncom leta roku 2013 a následne na to možno o mesiac - dva podpisovali protokoly o prevzatí motorových vozidiel so spätnou platnosťou a tak isto aj na tankovacie karty. K tankovaniu do motorových vozidiel uviedol, že po natankovaní blok doniesli pani E.Á. a tankoval na kartu, ktorá bola v aute. Uviedol, že tankovacie karty boli pomiešané, pretože karta nepatrila ku konkrétnemu motorovému vozidlu. Mala síce ŠPZ ale nebola vždy v tom motorovom vozidle, ktorá zodpovedala ŠPZ, pretože sa stávalo, že išlo o motorové vozidlá s poľskými značkami a vodič, ktorý odchádzal z takéhoto vozidla si bral tankovaciu kartu nového vozidla. Keď nastúpil do práce tankovaciu kartu nekontroloval, túto použil na tankovanie a keď na bloku vyšla iná ŠPZ ako bolo jeho motorové vozidlo, napísal na okraj bloku svoju ŠPZ a kilometre, ktoré boli v čase tankovania a podľa jeho názoru bolo vo firme ZAGRO pri tankovaní „bordel“. Evidenciu spotreby pohonných hmôt nemali nariadenú, postupovalo sa tak ako uvádzal, avšak potom ako J. odišiel z firmy, už tankovali v Pozdišovciach a tam už písali kilometre, dátumy, litre a pod. Evidenciu si robil iba pre svoju potrebu. Uviedol, že týždenne najazdil okolo 1000km a spotreba na štyroch motorových vozidlách, na ktorých jazdil sa pohybovala od 18 do 22 litrov. Evidenciu a kontrolu tankovaní pohonných hmôt vo firme viedla pani E..

60. Z vyjadrenia a čiastočného späťvzatia žaloby žalobcu zo dňa 20.1.2015 na č.l. 70a - 70g, súd zistil, že žalobca poukazuje na to, že predmetná tankovacia karta bola určená na čerpanie pohonných hmôt pre vozidlo Mercedes Atego evidenčné číslo P. s tým, že túto tankovaciu kartu mohol používať na čerpanie PHM výlučne len odporca a žiadna iná osoba. Táto mu bola odovzdaná na základe preberacieho protokolu dňa 10.11.2011. Predmetom konania je uplatnenie si náhrady škody za obdobie od 1.1.2013 do 16.8.2013 a v tomto období mal odporca povinnosť používať prevzatú tankovaciu kartu iba na účel, na ktorý mu bola zverená. V rozpore s touto povinnosťou opakovane použil tankovaciu kartu na získanie pohonných hmôt pre svoju potrebu, čím spôsobil navrhovateľovi škodu. Uviedol, že výšku takto spôsobenej škody je možné zistiť zo skutočností tak, že odporca v období od 1.1.2013 do 5.5.2013

mal pridelené služobné nákladné motorové vozidlo zn Mercedes Atego e.č. P., kde počas tohto obdobia na základe GPS záznamov s vozidlom najazdil 7912,8km, ktoré užíval do 3.5.2013 a pohonné hmoty čerpal pridelenou tankovacou kartou vo výške 2.943,96 litrov v hodnote 4.121,90 €. Počnúc dňom 6.5.2013 bolo odporcovi dané k dispozícii novo zakúpené vozidlo Mercedes Atego e.č. MI085DB dňa 27.5.2013 malo prevozné číslo, kde pri prevzatí odporcom malo uvedené vozidlo najazdených podľa záznamu prvého tankovania 85440km. Dňa 6.5.2013 bolo vydané povolenie konateľa spoločnosti s používaním tankovacej karty OMV ROutex č.XXXXXXXXXXXXXXXXXX pridelenej k vozidlu Mercedes Atego P. pre S. H. aj pre novozakúpené vozidlo Mercedes Atego e.č. E.. Počas obdobia od 6.5. do 16.8. s týmto vozidlom žalovaný najazdil 12360km t.j. stav k poslednému tankovaniu pohonných hmôt dňa 16.8.2013. V období od 1.1.2013 do 16.8.2013 došlo zo strany žalovaného, okrem oprávneného čerpania pohonných hmôt aj k neoprávnenému čerpaniu pohonných hmôt na pridelenú kartu s koncovkou 134. Odporca za uvedené obdobie načerpal na čerpacích staniciach OMV pohonné hmoty v celkovom objeme 7579,38 litrov v hodnote 10.410,26 €. Z dlhodobého sledovania skutočnej spotreby týchto vozidiel žalobca vypočítal priemerné spotreby vozidiel, kde pri vozidle Mercedes Atego P. bolo zohľadnené obdobie od 1.1.2008 do 30.11.2008, kde v tomto období používal vozidlo žalovaný. Rovnako aj v r. 2007 a priemerné spotreby PHM za mesiace sa pohybovali v rozmedzí od 18,29 do 21,6L/100km. Ďalej poukázal na to, že v období od 1.1.2013 do 3.5.2013 odporca užíval motorové vozidlo Mercedes Atego P., kde bol povinný používať pridelenú tankovaciu kartu s koncovým číslom 134 a v sledovanom období reálne načerpal 2943,96 litrov motorovej nafty a najazdil 7912,80km. Priemerná spotreba PHM bola v období od 1.1.2013 do 3.5.2013 37,21 l/100km. Ako príklad uviedol, že od tankovania kedy odporca na čerpacej stanici zadal stav tachometra dňa 8.2.2013 v Michalovciach do nasledujúceho tankovania, kedy odporca na čerpacej stanici zadal stav tachometra dňa 18.2.2013 v Michalovciach, najazdil s vozidlom celkovo 227km a podľa načerpaných PHM na to mal spotrebovať 267,29 litrov PHM, čím by bola priemerná spotreba 117,28 l/100km, pričom táto spotreba nie je reálna. Ďalej uviedol, že z GPS záznamov sa zistilo, že v uvedenom období od 11.2.2013 do 14.2.2013 vozidlo nejazdilo a napriek tomu odporca na tankovaciu kartu načerpal PHM dňa 11.2.2013 50,01 Litrov a 14.2.2013 60litrov. Na základe takéhoto výpočtu potom ustálil neoprávnené tankovanie vo výške 1.313,13 litrov v sume skutočnej spôsobenej škody 1.838,38 €. Za druhé obdobie a to od 6.5.2013 do 16.8.2013 žalovaný používal motorové vozidlo Mercedes Atego E. na prevádzku ktorého bol povinný používať pridelenú tankovaciu kartu s koncovým číslom XXX a bol oprávnený čerpať pohonné hmoty len do tohto vozidla. V sledovanom období načerpal celkovo 4635,42 litrov motorovej nafty a najazdil 12360km, pričom na základe najazdených kilometrov a natankovanej nafty vypočítal množstvo neoprávnené čerpanej motorovej nafty v uvedenom období a to v objeme 2301,85litrov a výška skutočne spôsobenej škody odporcom bola 3.123,61€.

61. Podľa preberacieho protokolu zo dňa 10.11.2011 súd zistil, že žalovaný prevzal predmet protokolu tankovaciu kartu OVM Routex č. karty XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, P. XXNX, pričom preberací protokol obsahuje podpis žalovaného. Podľa záznamov GPS o prevádzke motorového vozidla zn. Mercedes Atego EČ:P., ktoré užíval žalovaný v období od 01.01.2013 do 05.05.2013 najazdil tento 7912,8km, reálne vozidlo používal do 03.05.2013. pohonné hmoty na prevádzku tohto vozidla odporca čerpal pridelenou tankovacou kartou k tomuto vozidlu. V uvedenom období odporca natankoval zverenou tankovacou kartou OMV Routex 2943,96L v hodnote 4.121,93€.

62. Podľa vyjadrenia spoločnosti Mercedes Benz zo dňa 20.05.2014 pre kategóriu vozidiel N2 sa pre účely typového schválenia vozidiel ES/EHS 2007/46 nevzťahuje požiadavka na stanovené spotreby paliva, preto výrobca nemá vykonané merania spotreby paliva. Pri výpočte odporúča postupovať podľa zákona č. 60/2009 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov.

63. Z povolenia na používanie tankovacej karty zo dňa 06.05.2013 súd zistil, že konateľka spoločnosti Ing. U. povoľuje S. H. používanie tankovacej karty OMV Routex vystavenej na vozidlo P. na čerpanie PHM odo dňa 06.05.2013 do vozidla Mercedes Atego 818 s VIN VDB9702171L4800096 do doby vystavenia novej tankovacej karty na dané vozidlo.

64. Od 06.05.2013 do 30.08.2013 t.j. do ukončenia pracovného pomeru mal žalovaný pridelené motorové vozidlo Mercedes Atego EČ E., kde pri prevzatí žalovaným malo uvedené vozidlo podľa záznamu z prvého tankovania /faktúra OMV č.7033314557/ najazdených 85440km. Počas obdobia od 06.05.2013 do 16.08.2013 žalovaný s prideleným vozidlom najazdil 12360km t.j. stav kilometrov k poslednému tankovaniu pohonných hmôt dňa 16.08.2013.

65. V prvom období od 01.01.2013 do 03.05.2013 žalovaný na tankovaciú kartu OMV ROUTEX č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX natankoval celkovo 2943,96L motorovej nafty a najazdil s vozidlom celkovo 7912,80km. Priemerná spotreba PHM u odporcu bola v období od 01.01.2013 do 03.05.2013 37,21L/100km. Na základe počtu skutočne najazdených kilometrov, na základe údajov GPS zariadenia a reálne načerpaných pohonných hmôt pri zohľadnení priemernej spotreby uvedeného vozidla t.j. 20,61L/100Km súd zistil, že žalovaný na prevádzku vozidla Mercedes Atego P. skutočne spotreboval 1630,83L motorovej nafty pri spotrebe 20,61L/100Km a množstvo neoprávnene čerpanej motorovej nafty žalovaným v uvedenom období predstavovalo 1313,13L /výpočet t.j. 2943,96L natankovaných mínus 1630,83 reálne spotrebovaných litrov = 1313,13L čerpaných nad rámec neoprávnene/.

66. V druhom období od 06.05.2013 do 16.08.2013 kedy žalovaný používal motorové vozidlo Mercedes Atego MI XXXDB, na ktorého prevádzku používal pridelenú tankovaciú kartu OMV Routex č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX reálne načerpal celkovo 4635,42L motorovej nafty a s vozidlom podľa záznamov z faktúr od spoločnosti OMV a digitálneho tachografu najazdil celkovo 12360km. Takýmto výpočtom žalobca zistil, že žalovaný na prevádzku vozidla Mercedes Atego MI XXXDB pri priemernej spotrebe 18,88L/100km skutočne spotreboval 2333,57L motorovej nafty. Na základe toho vypočítal množstvo neoprávnene čerpanej motorovej nafty žalovaným a to v objeme 2301,85L čerpaných nad rámec neoprávnene. Teda celková škoda za uvedené obdobie predstavovala sumu 3.123,61 € pri vypočítanej priemernej cene motorovej nafty 1,357€/L.

67. Z prílohy č. 11 súd zistil výpočet priemernej spotreby Mercedes Atego ŠPZ MI XXXDB za mesiace február až november 2014, tento prešiel 35514km, natankoval 6704,21L nafty a priemerná spotreba bola 18,88L/100km.

68. Z prílohy č. 11 súd zistil, že priemerná spotreba motorového vozidla Mercedes ŠPZ P. za mesiace január až november 2008 - celková ročná spotreba bola 7826,44L pri najazdených 37970km, priemerná spotreba bola 20,61L/100km.

69. Z takto zistenej priemernej spotreby uvedených motorových vozidiel súd potom má za preukázané z predložených listinných dokladov, že za prvé obdobie t.j. od 01.01.2013 do 05.05.2013 žalovaný na vozidle Mercedes Atego P. o priemernej spotrebe 20,61L/100km najazdil 7912,8km pričom v uvedenom období natankoval so zverenou tankovacou kartou 2943,96L v hodnote 4.121,93 €, pričom priemerná cena motorovej nafty v období od 01.01.2013 do 03.05.2013 bola vo výške 1,4€/L. Z takto vypočítanej priemernej spotreby súd potom zistil, že v uvedenom období bolo odporcom množstvo neoprávnene čerpanej motorovej nafty 1313,13L.

70. Za druhé obdobie od 06.05.2013 do 16.08.2013 pri priemernej spotrebe motorového vozidla Mercedes Atego E. 18,88L/100km, žalovaný najazdil 12360km, pričom reálne načerpal celkovo 4635,42L motorovej nafty a teda pri vyššie uvedenej priemernej spotrebe 18,88L/100km skutočne mal spotrebovať 2333,57L motorovej nafty a nie 4635,42L, ktoré reálne natankoval, takže pri priemernej cene motorovej nafty 1,357€/L za obdobie od 06.05.2013 do 16.08.2013 bola výška skutočne spôsobenej škody žalovaným v sume 3.123,61€ t.j. / 2301,85L x 1,357€/L/.

71. Právny zástupca žalobcu vo svojej záverečnej reči na pojednávaní dňa 26.10.2018 uviedol, že v celom rozsahu trvajú na podanom návrhu. Podľa názoru žalobcu dostatočným spôsobom preukázali nárok. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že dohodu o uznaní dlhu podpísal pod nátlakom. V celom rozsahu trval na podanom návrhu. Poukázal na to, že na tunajšom súde boli vedené obdobné dve konania žalobcu proti žalovaným I. J. a S. J., pričom v konaní 19Cpr 1/2014 ZAGRO c/a I. J. bol vydaný rozsudok, kde súd v celom rozsahu zaviazal zaplatiť žalovaného I. J. náhradu škody a tento rozsudok bol potvrdený v celom rozsahu rozsudkom krajského súdu, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Rovnako v obdobnom konaní ako uviedol 16C 174/2014 žalobcu ZAGRO Michalovce c/a S. J., došlo k vyhláseniu rozhodnutia. V celom rozsahu zaviazal nahradiť škodu žalovaného, aj proti tomuto rozsudku bolo podané odvolanie, pričom krajský súd toto rozhodnutie súdu prvého stupňa rovnako potvrdil. Uviedol, že škoda bola absolútne jednoznačne preukázaná, spôsobil ju žalovaný v tomto konaní. Poukázali na svoje podanie zo dňa 20.01.2015, žiadal žalobe v celom rozsahu vyhovieť a zaviazat' žalovaného zaplatiť 100% náhradu trov konania.

72. Právny zástupca žalovaného vo svojej záverečnej reči uviedol, že sa pridrižiava svojich doterajších vyjadrení, najmä dôvodov, ktoré boli uvedené v odvolaní zo dňa 18.12.2015, pričom zdôraznil, že v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol zodpovednostný vzťah z pracovného pomeru titulom zverenia tankovacej karty OMV Routex do výlučného užívania žalovaného v konaní aj prečítaním výpovede svedka U. bolo jednoznačne preukázané, že tankovacie karty neboli zverované jednotlivým zamestnancom, ale sa nachádzali v motorových vozidlách, preto ani nemohla vzniknúť jednotlivým zamestnancom hmotná zodpovednosť za tieto karty. Podľa jeho názoru žalobca celé konanie postavil na dokladoch, ktoré tak, ako boli tvrdené v ostatných konaniach, ako uviedol právny zástupca žalobcov, a to u S. J. I. I. J., tieto protokoly boli sfaľšované, ich podpisy boli vyhotovené dodatočne po skončení ich pracovného pomeru. Trval na tom, že v konaní nebola preukázaná hmotná zodpovednosť za predmetné karty a taktiež trval na tom, že v konaní ani nebola preukázaná presná výška škody. Žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a v prípade úspechu si uplatnil nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

73. Po vykonanom dokazovaní súd vec právne posúdil takto :

74. Podľa § 177 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľ je povinný svojim zamestnancom zabezpečovať také pracovné podmienky, aby mohli riadne plniť svoje pracovné úlohy bez ohrozenia života, zdravia a majetku. Ak zistí nedostatky, je povinný urobiť opatrenia na ich odstránenie.

75. Podľa § 177 ods. 2 Zákonníka práce na ochranu svojho majetku je zamestnávateľ oprávnený vykonávať v nevyhnutnom rozsahu kontrolu vecí, ktoré zamestnanci vnášajú na pracovisko alebo odnášajú z pracoviska. Podrobnejšie podmienky určí zamestnávateľ v pracovnom poriadku. Pri kontrole sa musia dodržať predpisy o ochrane osobnej slobody a nesmie byť ponižovaná ľudská dôstojnosť.

76. Podľa § 178 ods. 1 Zákonníka práce zamestnanec je povinný si počínať tak, aby nedochádzalo k ohrozeniu života, zdravia a poškodeniu majetku alebo k jeho zničeniu, ani k bezdôvodnému obohateniu.

77. Podľa § 178 ods. 2 Zákonníka práce ak hrozí škoda, zamestnanec je povinný na ňu upozorniť vedúceho zamestnanca. Ak je na odvrátenie škody hroziacej zamestnávateľovi neodkladne potrebný zákrok, je povinný zakročiť. Túto povinnosť nemá, ak mu v tom bránia dôležité okolnosti alebo ak by tým vystavil vážnemu ohrozeniu seba alebo ostatných zamestnancov, alebo blízke osoby. Ak zamestnanec zistí, že nemá utvorené potrebné pracovné podmienky, je povinný oznámiť to vedúcemu zamestnancovi.

78. Podľa § 182 ods. 1 Zákonníka práce ak zamestnanec prevzal na základe dohody o hmotnej zodpovednosti zodpovednosť za zverené hotovosti, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty určené na obeh alebo obrat, ktoré je povinný vyúčtovať, zodpovedá za vzniknutý schodok. V dohodách sa môže so zamestnancami súčasne dohodnúť, že ak budú pracovať na pracovisku s viacerými zamestnancami, ktorí uzatvorili dohodu o hmotnej zodpovednosti, zodpovedajú s nimi za schodok spoločne (spoločná hmotná zodpovednosť).

79. Podľa § 182 ods. 2 Zákonníka práce dohoda o hmotnej zodpovednosti sa musí uzatvoriť písomne, inak je neplatná.

80. Podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce zamestnanec sa zbaví zodpovednosti celkom alebo sčasti, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia.

81. Podľa § 182 ods. 4 Zákonníka práce ak nedostatky vzniknú v pracovných podmienkach zamestnancov so spoločnou hmotnou zodpovednosťou v súvislosti s tým, že bol na ich pracovisko zaradený iný zamestnanec alebo iný vedúci, prípadne zástupca vedúceho, alebo s tým, že niektorý zo zamestnancov od dohody o hmotnej zodpovednosti odstúpil, zamestnávateľ je povinný nedostatky odstrániť bez zbytočného odkladu.

82. Podľa § 186 ods. 1 Zákonníka práce zamestnanec, ktorý zodpovedá za škodu, je povinný nahradiť zamestnávateľovi skutočnú škodu, a to v peniazoch, ak škodu neodstráni uvedením do predchádzajúceho stavu a ak túto škodu zamestnávateľ od zamestnanca požaduje.

83. Podľa § 186 ods. 2 Zákonníka práce náhrada škody spôsobená z nedbanlivosti, ktorú zamestnávateľ požaduje od zamestnanca, nesmie u jednotlivého zamestnanca presiahnuť sumu rovnajúcu sa štvornásobku jeho priemerného mesačného zárobku pred porušením povinnosti, ktorým spôsobil škodu. Toto obmedzenie neplatí, ak ide o osobitnú zodpovednosť zamestnanca podľa § 182 až 185 alebo ak bola škoda spôsobená pod vplyvom alkoholu alebo po požití omamných látok alebo psychotropných látok.

84. Podľa § 189 ods. 1 Zákonníka práce zamestnanec, ktorý zodpovedá za schodok alebo za stratu predmetov, je povinný nahradiť schodok alebo stratu v plnej sume.

85. Žalobca si uplatnil proti žalovanému právo na náhradu škody za schodok na zverených hodnotách. Právnym dôvodom uplatnenia nároku bola uzavretá dohoda o uznaní dlhu, ktorú strany sporu uzavreli dňa 30.8.2013. V pracovnoprávných vzťahoch však nie je možné aplikovať ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka, pretože v prípade pracovných pomerov a z nich vzniknutých nárokov na náhradu škody je potrebné aplikovať Zákonník práce. Zákonník práce pozná dohodu o uznaní záväzku (§191 ods. 3 Zákonníka práce), avšak na rozdiel od uznávacieho prejavu podľa predpisov občianskeho práva nie je samostatným zaväzujúcim dôvodom a nezakladá domnienku o existencii dlhu v čase uznania. Žalovaný poprel nárok žalobcu, ktorý pôvodne uznal, preto súd pri právnom posúdení nároku žalobcu nevychádzal z dohody o uznaní dlhu, ale z predpisov Zákonníka práce o zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať.

86. Žalovaný nepoprel a žalobca predloženou písomnou dohodou o hmotnej zodpovednosti preukázal, že pri vzniku pracovného pomeru bola zároveň uzavretá aj dohoda o hmotnej zodpovednosti. Nárok žalobcu na náhradu škody bolo preto potrebné posudzovať v zmysle ustanovenia § 182 a nasl. Zákonníka práce a nie podľa ustanovení § 179 a nasl. Zákonníka práce o všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za škodu, ako sa mylne žalovaný domnieva.

87. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu podľa ustanovení § 182 Zákonníka práce je existencia pracovného pomeru, existencia škody vo forme schodku na zverených hodnotách, platná dohoda o hmotnej zodpovednosti, zavinenie zamestnanca, ktoré sa predpokladá a škoda musela vzniknúť pri plnení pracovných povinností zamestnanca. Podľa názoru súdu všetky tieto predpoklady splnené boli. Žalovaný bol v pracovnom pomere k žalobcovi na základe pracovnej zmluvy a mal aj písomne uzavretú dohodu o hmotnej zodpovednosti.

88. Pokiaľ ide o konštrukciu zodpovednosti za škodu, ak má zamestnanec uzavretú dohodu o hmotnej zodpovednosti, jeho zodpovednosť za schodok je objektívna s možnosťou vyvinenia. Zamestnancovo zavinenie sa teda predpokladá a zamestnávateľ ho nemusí dokazovať. Zodpovednosti sa môže zamestnanec zbaviť celkom alebo sčasti len v tom prípade ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia alebo musí preukázať, že zamestnávateľ nevytvoril také podmienky, ktoré by umožnili zodpovednému zamestnancovi riadny výkon hmotne zodpovednej práce. Na druhej strane zamestnávateľ musí preukázať vznik škody, v tomto prípade schodku.

89. V konaní predloženou dohodou o hmotnej zodpovednosti bolo preukázané, že žalovaný niesol zodpovednosť za jemu zverené hodnoty, ktoré bol povinný vyúčtovať. Je nepochybné, že žalovaný pohonné hmoty ako vodič a predajca potreboval na výkon svojej práce a že pohonné hmoty sú hodnotou, ktorú bol povinný vyúčtovať. Je preto na žalovanom preukázať, že za schodok nezodpovedá. Podľa názoru súdu žiadna jeho obrana ho nezavila zodpovednosti za schodok ani nepreukázal, že by škodu spôsobil niekto iný. Žalovaný sa bránil tým, že 1. nikdy neprevzal tankovaciu kartu s koncovým číslom ...XXX, z ktorej sa škoda uplatňuje, oproti podpisu, 2. vo firme bola taká prax, že tankovacie karty sa nechávali vždy v motorovom vozidle za „tienidlom“, a na tienidle bol aj PIN kód ku karte, dokonca že bol jednotný pre všetky karty, 3. na jednu kartu tankovalo aj viac vodičov a karta bola pridelená vozidlu a nie vodičovi, 4. žalobca mal v evidencii pohonných hmôt neporiadok, preto nie je možné zistiť, kto skutočne škodu spôsobil a v akej výške.

90. Pokiaľ ide o obranu žalovaného spočívajúcu v tom, že nikdy neprevzal tankovaciu kartu oproti podpisu, táto nemá žiadny vplyv na jeho zodpovednosť za vzniknutú škodu. Podľa názoru súdu nie je podstatná skutočnosť, či kartu prevzal oproti podpisu, pretože to zákon nevyžaduje, ale skutočnosť, že touto kartou disponoval, čo nikdy nepoprel. Nikdy ani neuviedol, že by kartu odovzdal inému vodičovi

alebo aby taký príkaz dostal od svojho zamestnávateľa. Z uvedeného dôvodu súd ako nehospodárne a nadbytočné považoval vykonať dokazovanie navrhnuté žalovaným na preukázanie, či podpis na preberacom protokole na kartu134 je podpisom žalovaného alebo nie. Bez právneho významu je preto aj tvrdenie žalovaného o tom, že preberacie protokoly sa „vyrábali dodatočne“, čo mal potvrdiť svedok U.. Žalovaný počas celého konania nepoprel, že kartaXXX mu bola odovzdaná spolu s motorovým vozidlom Mercedes Atego P., ktoré mu bolo pridelené, a disponoval ňou až do ukončenia pracovného pomeru, keď ju odovzdal zamestnávateľovi. Vzhľadom na uzatvorenú dohodu o hmotnej zodpovednosti niesol plnú zodpovednosť za vyúčtovanie pohonných hmôt na tejto karte. Na túto okolnosť naväzuje aj druhá obrana žalovaného o tom, že vo firme bola taká prax, že karty sa nechávali vo vozidle za tienidlom. Ako vypovedal sám žalovaný, zamestnávateľ ho v tomto smere neinštruoval, ale nedal mu ani príkaz, aby kartu nechával v motorovom vozidle. Ak kartu nechával vo vozidle, sám sa vzhľadom na uzatvorenú dohodu o hmotnej zodpovednosti vystavoval riziku vzniku škody na tejto karte, prípadne aj jej zneužitiu. Žalovaný ako hmotne zodpovedná osoba musel vykonať všetky opatrenia, aby k vzniku škody nedošlo. Tým, že kartu nechával bez dozoru, nekonal tak, ako ustanovuje § 178 ods. 1 Zákonníka, preto nesie plnú zodpovednosť za škodu na nej vzniknutú. Vodiči vypočutí v konaní (až na svedka U.), ale aj vedúci pobočiek žalobcu zhodne vypovedali, že karta sa preberala na protokol. Patrila síce ku konkrétnemu vozidlu, pretože mala uvedené evidenčné číslo konkrétneho vozidla, avšak bola zverená vodičovi tohto vozidla, ktorý za kartu zodpovedal. Všetci vypovedali, že karty nosievali vždy pri sebe, nikdy ich nenechávali v motorovom vozidle a boli inštruovaní, že za ne zodpovedajú a nemajú ich dávať ostatným vodičom. Vo svetle ich výpovedí preto nepresvedčivo vyznievajú tvrdenia žalovaného, že prax bola taká, že karty sa nechávali v motorových vozidlách. Ak tak prípadne robievali všetci vodiči, nesú za svoje konanie zodpovednosť tak, ako ju nesie aj žalovaný, ak na takúto prax pristúpil. Nepresvedčivé je aj tvrdenie žalovaného o tom, že všetky karty mali rovnaký PIN kód napísaný na tienidle vozidla. Žalobca aj vypočutí svedkovia tvrdili, že každá karta mala svoj PIN kód, ktorý prišiel spolu s kartou v uzavretej obálke a vedel ju iba vodič, ktorému bola karta pridelená a ktorý ju bol oprávnený používať.

91. K tvrdeniu žalovaného o tom, že na kartu tankovalo viac vodičov, pretože karta bola pridelená vozidlu a nie vodičovi súd uvádza, že žalovaný počas celého konania nepreukázal, že by na jemu zverenú kartu ...XXX tankoval iný vodič a ktorý, prípadne že by mu dal zamestnávateľ pokyn odovzdať kartu ...XXX inému vodičovi. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že sa mohlo stať, že v prípade nových motorových vozidiel, ktorým nebola ešte pridelená karta alebo z iných prevádzkových dôvodov sa tankovalo na kartu iného vozidla. Dialo sa tak však so súhlasom a vedomím zamestnávateľa. Stalo sa to aj v prípade žalovaného, keď mal súhlas tankovať do vozidla MI XXXDB na kartuXXX do doby doručenia tankovacej karty patriacej tomuto vozidlu, alebo keď mal súhlas tankovať do KLI XXNX na kartu ...XXX z dôvodu, že karta ...XXX patriaca k vozidlu P. bola predmetom šetrenia zo strany žalobcu pre podozrenie na neoprávnené čerpanie na tejto karte. Je nepodstatné, ako sa dožadoval žalovaný, či súhlas na používania karty do iného vozidla bol udelený písomne alebo ústne. Žalobca ako zamestnávateľ taký súhlas u žalovaného potvrdil, preto bolo bez právneho významu znalecky preukazovať podpisy na tvrdených preberacích a odovzdávacích protokoloch k jednotlivým vozidlám a kartám. Žalovaný mal počas rozhodnej doby od 1.1.2013 do 16.8.2013 pridelené 2 motorové vozidlá Mercedes Atego P. XXNX a Mercedes Atego MI XXXDB a zodpovedal za tieto vozidlá ako aj za kartuXXX k nim pridelenú v zmysle dohody o hmotnej zodpovednosti.

92. Žalovaný a svedok U., taktiež svedkyňa E. tvrdili, že v evidencii pohonných hmôt a ich spotreby či vyúčtovania mal žalobca neporiadok. Toto ich tvrdenie je v priamom rozpore s dokladmi predloženými žalobcom, ktorý preukázal dôslednú evidenciu tankovaní predloženými faktúrami spoločnosti OMV, dôslednou evidenciou pohybu motorových vozidiel cez systém GP a v neposlednom rade aj evidenciou samotných vodičov o počte najazdených kilometrov za jednotlivé mesiace ako aj o spotrebe pohonných hmôt za roky 2007 a 2008. Žalovaný uviedol, že evidenciu nevykonával a svedok U. uviedol, že tak robil iba pre svoju potrebu. Toto tvrdenie je vyvrátené aj evidenciou samotného žalovaného, ktorý robieval vyúčtovanie na svoje vozidlo Mercedes Atego P. XXNX, ale aj evidenciou ostatných vodičov. Sám žalovaný vypovedal, že čerpanie pohonných hmôt vždy vyúčtoval a nikdy s tým nebol problém, až v roku 2013 mu žalobca prvýkrát oznámil, že v čerpaní pohonných hmôt sú nezrovnalosti. Evidencia vodičov obsahovala stav tachometra na začiatku mesiaca, stav na konci mesiaca, najazdené kilometre za mesiac, aké palivo vozidlo používalo, zásobu paliva na začiatku mesiaca, tankovanie v litroch počas mesiaca a zásobu za konci mesiaca. Na základe týchto údajov sa potom vypočítala skutočná spotreba vozidla na 100 km. Evidencia obsahovala meno vodiča, identifikáciu motorového vozidla, počet najazdených kilometrov, počet spotrebovaného paliva i jeho priemernú spotrebu, preto

je nedôvodné tvrdenie žalovaného, že pre neporiadok v evidencii nie je možné určiť výšku škody a kto za ňu zodpovedá. Každý vodič zodpovedal za tankovanie do jemu prideleného vozidla, o čom žalobca predložil dostatočnú evidenciu. Po zavedení systému GP sa už osobné vyúčtovania od vodičov nevyžadovali a vychádzalo sa zo záznamov tohto systému. Ak mal žalovaný vedomosť o skutočnostiach a nedostatkoch, ktoré mu znemožňovali správny výkon hmotne zodpovednej funkcie, bol povinný v zmysle uzavretej dohody o hmotnej zodpovednosti na tieto nedostatky zamestnávateľa upozorniť a nie ich tolerovať. Bez ohľadu na to, ako svoju prácu vykonávali ostatní vodiči, on sám sa mal správať tak, aby ku škode na jemu zverených hodnotách nedošlo.

93. Súd vykonal rozsiahle dokazovanie pre zistenie skutkového stavu v každom navrhovanom smere, vrátane navrhutej konfrontácie svedkov, avšak nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že žalobca ako zamestnávateľ nevytvoril žalovanému vhodné podmienky pre výkon hmotne zodpovednej práce. Žalovaný navrhol na podporu svojich tvrdení vypočuť svedkov U. a E., ani jeden z nich však ničím neprispel k prípadnému zbaveniu sa zodpovednosti žalovaného za schodok. Svedkovia si dokonca protirečili, keď svedkyňa E. tvrdila, že evidenciu pohonných hmôt nevedla, pričom svedok U. vypovedal, že evidenciu a kontrolu tankovaní pohonných hmôt vo firme viedla pani E. a jej odovzdával bloky z tankovania. Svedkyňa H. ako vedúca pobočky tiež potvrdila, že každý mesiac konzultovala so svedkyňou E. aj spotrebu pohonných hmôt a najazdené kilometre na motorových vozidlách. Na druhej strane svedok U. vypovedal, že evidencia sa nevedla, robil si ju iba pre svoje účely, na druhej strane vypovedal, že evidenciu a kontrolu tankovaní vo firme viedla pani E.. Súd výpoveď svedkyne E. považoval za nedôveryhodnú, pretože na jednej strane tvrdila, že sledovanie spotreby pohonných hmôt ani ich evidenciu nevykonávala, na druhej strane vedela, že bloky z čerpacích staníc, ktoré prišli doručovala učtárni, že vodiči nemali hmotnú zodpovednosť za kartu, ale iba za prevzatý tovar. Tiež tvrdila, že škodu z predložených blokov pre konkrétneho vodiča nebolo možné vyrátať. Vodič, ktorý tankoval, odovzdával blok raz jej, raz účtovníčke alebo to doniesli ostatným vodičom, čiže prehľad v tom nebol. Tiež uvádzala, že na jednu kartu tankovalo aj viac vodičov, ak autá boli odstavená napr. v Pozdišovciach. Ak vodič mal voľno alebo nebol v práci, karty boli v autách. K výpočtu spotreby motorového vozidla uviedla, že táto sa určovala odhadom. Ak sa použila tankovacia karta na tankovanie do viacerých áut, nebolo možné vypočítať priemernú spotrebu ani jednoduchým matematickým priemerom, pretože tam už nemôžu sedieť počty najazdených kilometrov podľa jednotlivých áut. Tieto jej tvrdenia sú v priamom rozpore s dokladmi predloženými žalobcom, z ktorých je zrejme presná evidencia pohybu motorových vozidiel a počet najazdených kilometrov cez systém GP, ďalej presná evidencia tankovaní podľa konkrétnych motorových vozidiel na konkrétne tankovacie karty s uvedením dátumu, miesta, množstva a ceny tankovaných pohonných hmôt. Jej výpoveď preto súd hodnotil ako výpoveď osoby, ktorá buď nemá dostatok informácií, a preto je jej svedectvo bez akejkoľvek výpovednej hodnoty, alebo z jej strany ide o účelové tvrdenia v snahe pomôcť v spore žalovanému.

94. Pokiaľ ide o preberacie protokoly motorových vozidiel, tieto iba podporujú tvrdenú prax žalobcu o tom, že autá sa preberali na protokoly a boli pridelené konkrétnemu vodičovi, nemajú však význam pre konanie o náhradu škody uplatnenú v tomto konaní. Predmetom náhrady škody nie je škoda na zverených predmetoch podľa § 185 Zákonníka práce, ale zodpovednosť za schodok podľa § 182 Zákonníka práce. Podstatné pre konanie vo vzťahu k zodpovednosti za škodu v tomto konaní bolo preukázanie, že tankovacie karty, za ktoré niesol žalovaný zodpovednosť patrili konkrétnemu vozidlu, a že iba na tieto karty bol oprávnený tankovať mimo výnimiek udelených zamestnávateľom. Žalovaný sa bránil tým, že hmotnú zodpovednosť za karty, resp. za kartuXXX nemal, pretože ju neprevzal oproti podpisu. Tento názor žalovaného je však mylný, pretože podmienkou vzniku zodpovednosti za schodok nie je písomné prevzatie konkrétnej hodnoty. Ak má zamestnanec uzavretú dohodu o hmotnej zodpovednosti, nesie zodpovednosť počas celého trvania pracovného pomeru za všetky hodnoty, ktoré sa mu počas pracovného pomeru zveria a ktoré v súvislosti s výkonom jeho práce je povinný vyúčtovať. Ak žalovaný neprevzal tankovaciu kartu písomne, jej skutočné prevzatie nikdy nepoprel, preto za ňu v celom rozsahu zodpovedá. Z uvedeného dôvodu je pre toto konanie nepodstatné, ako požadoval žalovaný, či žalobca predložil do konania preberacie protokoly na tankovacie karty, či sú „sfaľované“ ako tvrdil, resp. či sú v origináli alebo iba v kópii. V konaní bolo výpoveďami svedkov potvrdené, nakoniec aj samotným žalovaným, že tankovacia karta patrila konkrétnemu vozidlu a tankovať sa mohlo iba na kartu patriacu tomuto vozidlu. Žalovaný nepoprel, že za rozhodné obdobie mu boli pridelené okrem jeho vozidla ďalšie štyri vozidla, preto ako dlhoročný vodič musel vedieť, že tankovať musí iba na karty pridelené vozidlu mimo výnimiek povolených zamestnávateľom.

95. Pokiaľ ide o povinnosť zamestnávateľa preukázať schodok, podľa názoru súdu ho žalobca dostatočne preukázal. Žalobca výšku škody síce neuznal, nepoprel však skutkové tvrdenia žalobcu o tom, ktoré motorové vozidlá v rozhodnom období užíval, ani počet najazdených kilometrov za žalované obdobie 1.1.2013 až 16.8.2013. Namietal síce, že používal iba jednu kartu, neuviedol však ktorú. Kartou ...134 disponoval po celú rozhodnú dobu, pretože to nepoprel. Žalobca tvrdil, že žalovaný bol povinný používať kartu pridelenú k jednotlivým motorovým vozidlám, čo zodpovedá aj výpovedi žalovaného o tom, že karta bola pridelená vozidlu. Z uvedeného dôvodu nedáva zmysle výpoveď žalovaného, že počas celého obdobia používal iba jednu kartu, keď sám tvrdil, že karta patrila k autu a nie vodičovi. Žalovaný nepoprel, že počas žalovaného obdobia mu boli pridelené 2 vozidlá. Iba pri vozidle P. XX F. mal dovolené používať kartu ...XXX a taktiež pri vozidle E. XXX C.. V ostatných prípadoch bol povinný tankovať na karty pridelené k príslušným vozidlám.

96. Pre výpočet výšky škody vo vzťahu ku karte134 bolo preto rozhodujúce zistiť, v ktorom období a pri ktorom motorovom vozidle mal dovolené používať na tankovanie kartu ...134 a koľko kilometrov za toto obdobie bolo najazdených pri zohľadnení priemernej spotreby vozidla a ceny nafty za liter. Keďže nákladné vozidlá používané pri výkone povolania žalovaného nemajú v technických preukazoch určenú priemernú spotrebu, súd sa stotožnil s výpočtom priemernej spotreby žalobcu. Dáva racionálny základ vychádzať z reálnej spotreby jednotlivých motorových vozidiel tak, ako sa mesačne vyúčtovala vodičmi, ale aj samotným žalovaným. Žalovaný v tomto smere žiadne dokazovanie nenavrhol. Súd preto vychádzal z dôkazov predložených žalobcom o mesačných prehľadoch vyúčtovania spotreby pohonných hmôt vodičmi a z jeho výpočtu priemernej spotreby pri jednotlivých vozidlách vychádzal. Žalobca uvádzal spotrebu pri Mercedese Atego P. XXNX 20,61L/100 km a pri Mercedese Atego E. XXX C. 18,88 l/100 a tieto spotreby súd vzhľadom na výpovede vodičov i mesačné vyúčtovania považoval za primerané.

97. Súdna prax ustálila, že schodkom je rozdiel medzi skutočným stavom hodnôt zverených na vyúčtovanie a údajmi v účtovnej evidencii, o ktorý je skutočný stav nižší než stav účtovný. Hodnoty, ktoré mal žalovaný na tankovacej karte zverené sú hodnoty vrátane dane z pridanej hodnoty, pretože platby vrátane tejto dane sa riadne vykonávali na jednotlivých čerpacích staniciach v prospech spoločnosti OMV a žalobca ako dlžník tejto spoločnosti vykonával úhrady vrátane DPH tak, ako si ich veriteľ účtoval. Táto skutočnosť je zrejmá z predložených faktúr spoločnosti OMV ako aj z úhrad vykonaných žalobcom tejto spoločnosti. Účtovná evidencia pasív žalobcu je teda vedená vrátane dane z pridanej hodnoty. Vzhľadom na túto skutočnosť aj žalovaný bol povinný vykonávať vyúčtovanie zverených hodnôt so započítaním dane. Aj keď zodpovednosť za schodok je zodpovednosťou za škodu, v prípade ustanovení § 182 Zákonníka práce je odlišná od všeobecnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu podľa Občianskeho zákonníka. Podľa § 442 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a to čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Naproti tomu podľa § 189 ods. 1 Zákonníka práce zamestnanec, ktorý zodpovedá za schodok alebo za stratu predmetov, je povinný nahradiť schodok alebo stratu v plnej sume, teda rozdiel medzi skutočnosťou a účtovným stavom, to znamená vrátane DPH. Otázkou vrátok na dani z pridanej hodnoty, či jej vplyv na zúčtovanie daní z príjmov, riešia osobitné predpisy a na zodpovednosť zamestnanca za schodok to podľa názoru súdu nemá žiadny vplyv.

98. Žalovaný je v omeškaní s plnením svojho záväzku žalobcovi, preto je dôvodný aj nárok žalobcu na úroky z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 OZ, podľa ktorého ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania. Žalobca vyzval žalovaného na úhradu pôvodne uplatneného nároku v sume 4.893,12 € do 04.11.2013. Pretože žalovaný do tohto termínu uvedenú sumu neuhradil je od nasledujúceho dňa t.j. od 05.11.2013 v omeškaní s úhradou tejto sumy a to až do zaplatenia. Požadovaná výška úrokov z omeškania 5,5% je v súlade s ust. § 3 Nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z., pretože ku dňu 05.11.2013 predstavovala 0,5% zvýšených o 5%-tuálnych bodov. Súd preto priznal žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 4.676,01 € vo výške 5,5% ročne od 05.11.2013 do zaplatenia.

99. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj ustálenú rozhodovaciu prax tunajšieho súdu, vedeného pod sp.zn. 19Cpr 1/2014 a 16C 147/2014, ako aj rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co 199/2017 a 3CoPr 3/2017 súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

100. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že ich priznal žalobcovi vo výške 100%, ktorý mal plný úspech v konaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 CSP uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ak povinnosť uložená v tomto rozhodnutí nebude splnená, môže sa oprávnená osoba svojho nároku domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.